

[Ragnhild Andersen.]

At de 18 hl må være brugt op for længe siden i denne kolde vinter, er vist klart for alle. Det er derfor, jeg har stillet det spørgsmål til den højtærede socialminister, om han ikke mener, at kommunerne bør udbetale det ekstraordinære brændselstillæg til rentemodtagere m. fl. med det samme og ikke, som det gøres i nogle kommuner, udskyde udbetalingen til den 1. april.

Socialministeren (Strøm): Jeg er enig med det ærede medlem fru Ragnhild Andersen i, at kommunerne bør udbetale den særlige ydelse, der i henhold til loven af 5. marts 1956 tilkommer rentemodtagere m. fl., som oppebærer rente den 1. marts, såsnart som muligt. Der er ikke i loven optaget nogen bestemmelse om, at ydelsen skal udbetales sammen med renten for marts, da det ved lovforslagets fremsættelse i tinget kunne forudses, at dette ikke kunne nås; men i det cirkulære, socialministeriet har udsendt samme dag, som loven blev stadfæstet, siges det udtrykkeligt, at man går ud fra, at kommunalbestyrelserne vil lade ydelsen udbetale, såsnart det er praktisk muligt. Jeg har fået oplyst, at en række store kommuner udbetaler ydelsen i marts, og jeg må gå ud fra, at det er det almindelige, men jeg har altså ikke ment at kunne pålægge kommunerne at udbetale ydelsen inden et bestemt tidspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Fuglsang* til socialministeren:

„Vil ministeren, bl. a. på baggrund af henvendelsen fra „Kammeraternes Hjælpefond“, tage spørgsmålet om revision af loven om erstatninger til besættelsestidens ofre op til fornyet overvejelse med henblik på, at der efter dennes regler skal kunne ydes hjælp til dem, som, efter at denne lovs frister er udløbet, er blevet syge og uarbejdsdygtige som følge af fængslinger, internering, deportering m. m. under besættelsen?“

Fuglsang: Når jeg stiller mit spørgsmål til den højtærede socialminister, er det — som jeg også fremhæver i spørgsmålet — på

baggrund af en henvendelse fra og en undersøgelse foretaget af „Kammeraternes Hjælpefond“, en henvendelse, som sker med tilslutning fra en række fangeorganisationer, der omfatter ialt 3 600 medlemmer. Undersøgelsen har tilfulde bekræftet — hvad man iøvrigt nok vidste i forvejen — at der i vort land findes en ikke helt ringe gruppe af medborgere, 300—400 mennesker, i væsentlig grad familieforsørgere, som befinder sig i den yderste nød, det være sig af psykiske, fysiske eller økonomiske årsager, alt som følge af fængsling og tortur.

Det er allesammen mennesker, som trænger til hurtig og effektiv hjælp. Det er i og for sig folk af de kategorier, som det var meningen at loven om erstatning til besættelsestidens ofre, der blev gennemført i sin tid, skulle hjælpe. Dengang kunne man imidlertid ikke forudse det, som læger og andre sagkyndige nu har måttet erkende, at de hidtil ukendte, langvarige lidelser og afsavn, som disse mennesker har været udsat for, ville fremkalde sygdomme, hvis forløb man ikke kunne bedømme på forhånd, og følgen er altså kort sagt den, at en hel række af de mennesker, som loven skulle hjælpe, i dag ikke kan få denne hjælp. Det er på deres vegne, „Kammeraternes Hjælpefond“ har rettet sin henvendelse til regeringen, og det er også på deres vegne, jeg spørger. Henvendelsen er ikke tænkt som nogen kritik af personer eller myndigheder, lige så lidt som jeg personlig vil drage ministerens gode vilje til at hjælpe i tvivl. Men de nugældende regler er en hemsko for hjælpen, og derfor har jeg stillet mit spørgsmål.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne på den foranledning, det ærede medlems spørgsmål giver mig, bekræfte, at regeringen har modtaget en henvendelse fra „Kammeraternes Hjælpefond“, hvori der bl. a. er rejst spørgsmål om en revision af lovgivningen om erstatning til besættelsestidens ofre med henblik på at yde hjælp til et antal særlig hårdt ramte tidligere koncentrationslejr-fanger, der i kraft af de gældende fristbestemmelser i erstatningsloven er afskåret fra at få deres sager taget op til fornyet prøvelse. Jeg har allerede før denne henvendelse til regeringen, der er dateret den